

UK

**Церква
21 століття**

Церква 21 століття

Я довго думав про феномен перших християн. У них не було церков, засобів масової інформації, університетів, освічених священників або грошей, а їх кількість постійно зростала. У нас є все, і нас все менше і менше. Зрештою, я зрозуміла, в чому полягає їхня таємниця: перші християни, завдяки Божій благодаті, були настільки добрими люди, що інші хотіли провести час з ними і бути подібними до них. Силою перших християн було те, ким вони були, і вони були прекрасними, добрими людьми.

Тут важливе слово "добрі". Це як хороший фільм: я був на ньому, мені сподобалося, і я добре провів час. Добра людина - це людина, з якою хочеться провести час. Хочемо бути з нею.

Це те, що нам потрібно як Церкві 21 століття. Нам потрібен Бог, щоб стати добрими людьми. Так добрими, що інші будуть хотіти проводити час з нами. І що захочуть бути подібними до нас. Тоді церкви будуть заповнені.

Церква 21 століття - це церква добрих людей - людей, які не народилися таким чином, але вони стали такими. Перемінюючись зі своїх слабостей вивільнили силу, яка зробила їх прекрасними.

Екстремальна Хресна Дорога - це дорога слабкості, подолання труднощів і власних обмежень, щоб стати прекрасною людиною.

На цій дорозі важливим є труд і екстремальність. Ісус каже: "Хто хоче врятувати душу свою, той втратить її, і хто втратить життя за Мене, той збереже його" (Лк. 9:24).

Це шлях до перелому. Виходячи з власної зони комфорту, ви зможете відкрити для себе інший світ. Ви можете змінити ідею для свого життя. Це шлях прекрасного життя!

Перемінюючись, модно почати жити винятково - так, що це буде захоплювати інших. І, як говорить Ісус, знайти життя в повноті.

Ось для того є Екстремальна Хреста Дорога. Ісус сказав:

«Я - ворота. Хто увійде крізь мене - спасеться. Увійде він, вийде - і знайде пасовисько!

Не приходять злодій, хіба щоб красти, вбивати, вигублювати. Я прийшов, щоб мали життя - щоб достоту мали. Я - добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе.»(Йо. 10: 9-11).

Екстремальна Хреста Дорога - ворота. Якщо пройдемо її можемо знайти життя в повноті.

Станція 1 - Ісус засуджений до смерті

Навіть якщо би ми робили багато добрих речей в житті, завжди буде хтось, хто буде хотіти зробити з нас жертву. Невідомо чому, але поганих людей дратують хороші люди. Потрібно знати про це. Потрібно бути готовим до цього. Ісус, хоча нікому нічого не зробив, отримав вирок.

Історія Лукаша

Якось я посперечався з дружиною. Йшлося про те, що вона купила марки для своєї філателістичної колекції. Я прокоментував це досадливо. Виник скандал. На початку ми сперечалися аргументами: "Я правий!", "Ні, я права". Наша нервозність дійшла до зеніту, тому ми вирішили охолонути, кожен у самоті.

У нас є правило, що вирішуємо всі непорозуміння. Приділяємо їм стільки часу, скільки потрібно. Це важко, тому що вам доведеться подолати свій гнів, який говорить: «Як вона могла! Адже я правий!» Ми зустрілися вдруге. Спочатку говорила одна сторона, а інша лише слухала. Потім говорила інша сторона, і перша слухала. А потім спокійно, крок за кроком, ми дійшли до справжнього джерела нашого непорозуміння. Цей метод зв'язав нас роками. Оскільки ми любимо один одного, ми готові виділити будь-яку кількість часу, щоб знайти справжній джерело непорозумінь. Такі розмови надзвичайно творчі, тому що джерело конфлікту зазвичай зовсім інше, ніж здається. Кожне таке відкриття, яке ми досягаємо після суперечки, є великим шансом змінити себе для іншої людини.

Підсумок:

Християни - це люди миру. Вони не створюють звинувачень, але шукають розуміння. Вони не судять інших, але намагаються зустрітися з ними.

Ісусе, помилуй нас.

Станція 2 - Ісус бере хрест

Іноді у нас виникає підсвідомий пошук комфорту, і коли ми зручно лягаємо огортає нас лінивість. На жаль, на самому дні виникає питання про те, що я роблю тут і чи має мое життя сенс. Тому що життя має сенс, коли ми робимо щось змістовне, а не коли ми лежимо. Прийняття викликів дає радість. Лінь народжує лінь. Ісус не боявся викликів. Він взяв свій хрест.

Історія Оскара

Я колись вигадав собі шлях через служіння. Я лікар і кілька разів міняв місце проживання, працюючи в різних лікарнях. Кожного разу протягом перших двох тижнів перебування на новому місці я приходив до місцевого парафіяльного священика або капелана і пропонував свою допомогу. В мене не було готових рішень - я відповів на потреби: відвідував месу, навчав кандидатів до миропомазання, допомагав при уділянні Святій Причасті. Після еміграції я повернувся до Польщі і оселився в маленькому містечку. Також тут я запропонував своє служіння - я отримав завдання підготувати до літургійної служби одинадцять хлопчиків і одну дівчини. Я бачив цих людей раніше в дії - у них було багато ентузіазму, але мало майстерності. Спочатку я не був переконаний у цьому завданні - адже я вже робив раніше більші та важливіші завдання. Проте я вирішив вийти на зустріч. І там мене зламали. Я запитав: "Чому кожен з вас прислуговує по-різному, стоїть по-іншому, тримає свої руки по-різному?" У відповідь я почув: "Звідки ми можемо знати, як це робити, якщо ніхто не навчив нас?"

Моє сумнівне серце розірвалося, бо вони були, як вівці без пастиря (див. Мк. 6:34). Я повністю присвятив себе цьому завданню. Щотижня протягом багатьох годин я навчав, що, як і перед усім для чого потрібно робити, будували відносини граючи у футбол, їздили в походи в гори. Приємно було дивитися, як вони поглинають знання, набувають нових навичок і розвиваються. Зрештою, кожен повинен був скласти іспит, теоретичний і практичний. Вимоги були високі, і задоволення заслуженого заліку було велике.

Після періоду технічної підготовки настав час для обговорення Бога, релігії та різних складних ситуацій. Згодом діти почали брати на себе обов'язки. Сьогодні вони організують тренінги, парафіяльні церемонії та благодійну допомогу. Це група чудових молодих людей, які можуть чудово впоратися з кожним завданням навіть коли мене вже немає з ними. Вони набирають, навчають і розвивають. А мені залишилися міцні і цінні стосунки з людьми, на яких можу покладатися, створюючи нові, амбітні проекти.

Підсумок:

Християни - це люди дії. Вам не потрібно заохочуватися до роботи. Це природно: той, хто молиться, також має мотивацію служити.

Ісусе, помилуй нас.

Станція 3 - Ісус вперше падає під хрест

Тільки той, хто нічого не робить, не падає. Приймаючи виклики, можна багато навчитися. Тренування робить чемпіона - це основний принцип розвитку. Потрібно пробувати. Ісус з важким хрестом здобуває Голгофу. Не допомагають Йому. Незважаючи на свою слабкість, він має силу.

Історія Каті

Я ніколи не була зацікавлена у фізичній активності, і не піклувалась про те, щоб мати хорошу спортивну форму. Я вміла добре одягатися, тобто маскувати будь-яку можливу «не ідеальність» фігури. Чоловік бачив це по-різному: здоров'я і фізична підготовка були дуже важливі для нього. З тих пір, як ми почали зустрічатися, ми сперечалися над питаннями щодо моєї зовнішності та фізичної підготовки. Я стверджувала, що зовсім не виглядаю погано, іноді ходжу гуляти або йду в спортзал, тому нема на що жалітися. Міг би і на гірше потрапити. Він, однак, не поступився і спочатку виговорив мені це все, але потім прийняв іншу тактику, яка, нарешті, зламала мене: він почав регулярно займатися, планувати раціон харчування, вимірювати результати, і ділився досягненнями зі мною. У той же час, він продовжував говорити мені, що хотів, щоб його дружина була стрункою, здоровою і спортивною.

Через деякий час і я почала займатися. Постановила, якщо це так важливо, хочу змінити для нього . Хочу народити здорову дитину. Хочу йому подобатися, і нарешті, стати перед собою в правді.

Моя метаморфоза все ще триває,але кожного дня я бачу її плоди,особливо у стосунках з моїм чоловіком ,варто було лише почати займатись.

Підсумок:

Християни – це люди аскетизму . Вони будують своє тіло самодисципліною . Саме тому вони можуть легко розділяти проблеми інших людей і допомагати їм.

Ісусе, помилуй нас.

Станція 4 – Ісус зустрічає свою Матір

Найчастіше ми оминаємо інших людей,рідше зустрічаємось з ними. Лише зустріч дозволяє людям обмінюватись інформацією, дозволяє співрозмовникам проїнятися нею і залишити слід, дає змогу зрозуміти людину і її пережиття. Саме тому часто ми уникаємо зустрічей, так часто говоримо ні про що, просто для того аби не брати на себе тягарі інших. Ісус несе Хрест. Марія теж в серці відчуває цей тягар Ісусового хреста.

Історія Ані

Страждання наших ближніх, часто стають і нашими стражданнями. Вони є дуже важливі для нас і ми хочемо їм допомогти, але водночас самі є безпорадними перед цими проблемами. До недавня я не мала такої сміливості входити в цей світ людини котра є зранена тою чи іншою проблемою ,щоб не образити її, не зранити не провокувати болісних спогадів, не повертати важких емоцій. Але життя часом ранимий брат бореться за життя у лікарні ,подруга переживає труднощі у шлюбі, у друга померла дитина, в знайомих народилась хвора дитина, а близька мені людина втратила все що мала і чого досягла у житті. Я насправді близько і болісно переживала кожна цю ситуацію, але без будь якого наміру протистояти цьому. В один момент я зрозуміла наскільки егоїстичним є такий підхід до ситуації і скільки людей піддається цьому ніби то захищаючи почуття зраненого. Насправді я захищала лише себе ,намагалась уникнути нової не комфортної для мене ситуації. Які наслідки цього підходу ?Це життя в світі уяви, з почуттям провини на рівні співчуття з якого нічого не виходить жодних конкретних дій чи намірів. І людина котра переживає ці страждання ,по суті залишається сам на сам з ними без жодної допомоги і підтримки ,банально позбавленні навіть звичайної присутності іншої людини, коли їй це так потрібно. Коли я зрозуміла безнадійність цього підходу вирішила змінити тактику ,і не завжди це було легко. Я переборюю себе і дзвоню, розмовляю, зустрічаюсь. Намагаюсь вислухати ,підтримати словом ,допомогти ,показати наскільки ця особа є для мене важливою. І скільки, а може аж стільки? Дуже часто після чергової розмови бачу вдячність в очах, а деколи і щасливе розв'язання ситуації. Хтось відчуває простір відкритий для нього і дозволяє відкритись на це, так будується довіра. Святий Павло пише «беріть тягарі один одного і виконаєте право Христа»(Гал 6,2) Я прагну нести проблеми інших в собі.

Підсумок:

Християни не байдужі до страждань і проблем інших. Вони сміливо мають поспішати з допомогою коли хтось страждає.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 5 – Симон з Киренії допомагає нести хрест

Люди нарікають. Часом це виглядає так ніби всім важко . Але як б тоді виглядав світ коли люди б не допомагали один одному? Якби люди зацикленні лише на тягарі власного життя не звертали увагу на проблеми інших? Тим часом Ісус потребує допомоги і отримує її.

Історія невідомого

Мабуть тобі знайоме це відчуття коли під тягарем власних гріхів,слабостей , вже просто відчуваєш як нахилиєшся і згодом впадеш. Почуття провини пригнічує... Я це знаю. Те що я відкрив для себе зовсім нещодавно, немає сенсу тому аби бути самотнім „тому що інша людина завжди може тобі допомогти. Я не знаю точно коли почалась моя проблема, це великий термін, він тривав десь близько року. У мене є прекрасна дружина ,двоє чудових дітей, улюблена робота, але незважаючи на це у мене з'явилися проблеми з алкоголем. За рік в моєму житті було безумовно більше днів коли я пив алкоголь, ніж тих коли не пив. Я не маю на увазі невинний келих вина для чи пляшку пива у вечері. Я не пив до стану повного сп'яніння, але пив достатньо аби отримати “слабину» в голові і більш веселий настрій. Спочатку я ставився до цього як до винагороди, до засобу покращення самопочуття адже після важко робочого дня мені потрібно було розслабитись.... Я пив поодиноці,коли всі спали .Я був достатньо спритним і моя дружина ні про що не здогадувалась. З часом доза спожитого мною алкоголю збільшувалась. Я почав деколи прокидатись посеред ночі відчуваючи наслідки випитого алкоголю. З часом я почав відчувати що втрачаю контроль над цим. Коли я усвідомив що моя поведінка не є нормальною і що я досить сильно ризикую, адже алкоголь узалежнює не лише психічно а і фізично, твердо вирішив покінчити з цим. Але нажаль безрезультатно. Минуло три місяці з часу як я це вирішив, але так і не зсунув це з мертвої точки. І усвідомив що сам з цим не впораюсь. Одного ранку я залишив дружині листа де написав що думаю що маю проблему і просив її про розмову. Коли я їй все розповів ,вона дуже хвилювалась, я не побачив в її очах ані злості ані гніву, лише смуток. Вона запитала чим може мені допомогти. Ми домовились що кожного разу коли в мене виникатиме спокуса випити я їй скажу про це. Результат? З моменту цієї розмови, тобто близько 4 місяців я впав лише 2 рази. Проблема зникла майже відразу Чому? Бо я не дусив себе із середини ,не обманював що зможу сам з цим справитись. Я попросив про допомогу у іншої людини. Важко було визнати свою слабкість . Потрібно подолати страх того що подумає інша людина і повстати в правді перед собою Коли ми говоримо про боротьбу з гріхом то дуже важливим ж назвати проблему своїм ім'ям і звернутись за допомогою до особи котрій довіряєш ,так набагато простіше боротися. І це того варте, адже це може бути початком або поверненням до прекрасного життя.

Зовсім недавно я усвідомив що коли перебував у тенетах цієї проблеми, а це близько року, моя дружина і діти кожний вечір проводили абсолютно з іншою особою аніж я є насправді

Підсумок:

Християни - мають свої проблеми і слабкості, але також мають сміливість аби не тільки працювати над собою, але й допомагати іншим у їх проблемах.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 6 -Вероніка витирає обличчя Ісуса

Делікатність, чуйність, уважність все це потрібно аби бути поруч з іншою людиною. Не просто вирішувати з ними проблеми ,але бути з ними. Бути поруч, бути близько.

Історія Мартіна

Я довго в своєму житті чекала на любов. Очікувала але була пасивною. Мало воно статись само, без моєї участі. Уявляла собі що одного дня в моєму житті з'явиться чудовий чоловік, який буде мене підкорювати і адорувати,а світ різко стане кольоровим як веселка і я буду щаслива. Минали роки а я і надалі жила своїми очікуваннями які нічого так і не змінювали. Тоді я зрозуміла що це безрезультатно і вирішила змінити стратегію.

У мене був хороший друг який за багато років співпраці ніколи мене не підводив. Я завжди могла на нього покластися і розраховувати на підтримку і допомогу і мені було цікаво як він ставиться до мене. Але я ніколи не мала мужності поговорити з ним про це. І я твердо вирішила поговори з ним про це, сказати йому що він мені важливий і що я йому довіряю. І що? Це не виглядало так я собі це уявляла, тому що це була моя ініціатива, звичайно на емоційному рівні це було важко. Але виявилось що він також мені довіряв. І саме на цій довірі ми збудували наше кохання і наше подружнє життя. Ця моя мужність, беззахисного відкриття.

дозволила мені отримати набагато більше аніж я могла собі уявити. Так само як Вероніка котра простягнувши руку з жестом любові ,щирої і відкритої любові,не очікувала отримати відбитий візерунок обличчя Спасителя на своїй хустині. Як св. Вероніка я хотіла б сьогодні навчитися вставати перед світом з такою відкритою любов'ю до іншої людини в показати їй що вона не сама.

Підсумок:

Християни не чекають доки їх полюбляють, а натомість самі починають любити ближнього.

Ісусе помилуй нас.

Стояння 7 -Друге падіння Ісуса

Люди, котрим все вдається з часом стають нещасливими власне тому що мають усе. Їм не потрібно старатись, пробувати.

А ті котрі працюють над собою, отримують нагоду. Ісус падав багато раз. Падав і вставав. Це друге падіння є дуже символічне для нас і закликає нас до того аби ми завжди пробували підійматись.

Розповідь Мартіна

Пам'ятаю як сьогодні мою першу і останню несвідому "крадіжку". Мені було дванадцять. Це був сонячний літній день. Друзі намовили мене піти з ним до сусіднього магазину де дешево можна було купити диски з музикою. Ми разом зайшли туди і ніби нічого не звичайного. Я стояв між полицями ,роздивляючись диски. Через хвилину до мене підбіг мій друг і шепотом на вухо сказав " Ховай", даючи мені розпаковані диски. Я відмовився їх ховати тоді він сказав аби я дивився чи ніхто не бачить як він ховає диски. Він сховав усі диски в штанах і ми пішли з магазину. Коли ми вийшли він запропонував мені кілька дисків, але я відмовилась. У мене залишилась відчуття огиди в середині від цієї ситуації, що я став маріонеткою маніпуляцій і відчуття сорому що мені не вистачило мужності аби протистояти цій крадіжці. Страх того що "друзі" мене відкинуть, що висміють "що святим прикидаєшся?"був сильнішим. Сьогодні я дивлюсь на пов'язку ЕДК, яку ношу вже 4 рік де пише "варто жити екстремально". Безумовно це гасло не закликає до таких "крадіжок", скоріш навпаки каже - " Не бійся ,не бійся оцінки інших, падай, але підіймайся і роби добро " Сьогодні я повторюю собі цю думку коли в мене з'являється такий страх як тоді у 12 років . Це ситуації на роботі коли мене питають де я була у відпустці, коли в цей час переживав реколекції. Це терпеливе пояснення невіруючим знайомим, на чому полягає моє служіння а церкві. Це знак хреста перед їжею в кафе чи столовій. Відповідальність за організацію волонтерських акцій серед колективу,ціною часу котрий можна було пропліткувати з колегами і це не "вислужування" перед шефом бо волонтерство це модно. Дивлячись на Ісуса в Його хрест, вчусь свої падіння і їх наслідки перетворювати на добро. Сміливість знищує страх, а вірність своїм цінностям може бути сильні ніж оцінка і думка інших .

Підсумок:

Християни мають свої принципи і цінності і мають відвагу ними жити.

Ісусе помилуй нас.

Стояння 8 - Ісус утішає невіст що плачуть

Співчуття це не сльози. Сльози ховають реальність. Коли людина плаче вона все більше впадає в емоції і переймається ними більше, а ніж тим що сталося. Можна бути

близьким з людиною, переживати його пережиття, плакати з ним і зовсім в цьому не зустріти її . Ісус зберіг своє співчуття до інших навіть коли дуже сильно страждав.

Історія Олі

Коли я дивлюся на невіст котрі плачуть ,то бачу там "громаду що скаржиться ". Чомусь нас приваблюють "жахливі"історії ,коли хтось захворів ,попав в аварію ,хтось помер або когось убили. Є емоції нарікання на те яке важке життя, але емоції минають і після них з'являється пустота. Чим можна замінити нарікання і страх? На пошук добра і турботи про інших.

Одного разу я була взимку з друзями в горах. Протягом трьох днів я слухала лавину скарг: немає снігу, нечистий басейн, підгорена ячня, не міцна кава і так без кінця. Дивно як легко знайти причину для скарг .

Ми виїхали з почуттям змарнованого часу і поганих спогадів. Потім я вирушила в гори де був сніг, і з'їла на сніданок те що мені хотілося, не звертаючи уваги на ячню, і як на мене це була чудова поїздка. Що такого є в наріканні що ми так легко цьому піддаємося. Це щось дуже спокусливе. Все частіше зауважую що навіть спільноти які на оточують скаржаться, нарікають. Я відкрила що перед усім це я вирішую яким буде цей день, що побачу коли відкрию очі, чи цінуватиму те що матиму час на каву і сніданок, чи знову думатиму про те що сьогодні і понеділок, мені немає нічого одягнути. Є хороший метод як цього уникнути "шукай добро, замість того щоб нарікати " і я щаслива. Чи взагалі варто нарікати?

Підсумок:

Християни не нарікають . Просто не роблять цього.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 9 - Ісус втретє падає

Чи це правда що Бог не дає нам страждань, більших аніж ми можемо витримати? Скоріше ні. Є люди які помирають ,загнані життям . Життя нас випробує. А ми пробуємо чи зможемо під тягарем життя знову піднятись. Багато людей навіть тне підозрюють скільки всього насправді можуть.

Історія Томека

Близько трьох років тому я з друзями ходив у гори .Вершина котру ми підкорювали була не висока. Коли я піднявся зрозумів що мої фізичні можливості бажають кращого. Коли я спустився зрозумів що це мене не влаштовує і коли повернусь додому потрібно буде зробити так звану революцію, взяти на себе відповідальність за своє життя, і ніколи більше не повертатись до цього стану в якому я є зараз, а можливо і гірше.

Я почав чистити своє середовище від токсичних людей котрі заважали мені в досягненні моєї мети, я вже мав нові стратегії. Потім я почав поглиблювати свої знання про спорт і харчування. За рік тренувань у залі і басейні я втратив 20 кг а у вільний час брав участь у волонтерстві та набутті нових навичок.

Підсумок:

Християни не нарікають, але вони хвилюються.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 10- З Ісуса здирають одяг

Що ми ховаємося в собі? Багато людей виглядають чудово зовні. Найчастіше це лише вид. Ми не сильно відрізняємося один від одного. Ми несемо багато проблем у собі . Ми - пучок думок. І з цим потрібно жити. Ісус має багато ран на своєму тілі. Одяг, який знімають з нього, розриває забуті рани. Ісус - це велика рана.

Історія Ані

Я, потрібно визнати буваю пригнічена, загублена, занурена у апатію, сердита. В дитинстві батьки часто допомагали мені з уроками бо цього вимагав мій розвиток. Я не хотіла погоджуватись з тим що сама не взмозі з цим розібратись і не вміла подолати негативні емоції аби діяти. Протистояння вроджених рис мого характеру разом з вимогами зовнішнього оточення призвели до заперечення себе. Кілька подій дозволили мені повернутися до балансу і більш повно перейти до життя. Один з них пов'язаний з періодом великого болю, смутку і почуття самотності. Я була молода. У туманний ранок я стояла на березі Вісли. Навколо не було нікого, і я відчула всією своєю силою, що ніколи не повернуся до життя, і що воно закінчиться тут на цьому місці де я стою. Я стояла там і навіть не могла плакати. Але раптом в середині щось йокнуло. Раціонально подумавши я вирішила що нічого не станеться якщо люди побачать мої немочі, слабкість- і як тоді здавалось мій бруд. І зібравши усі сили докупи я пішла далі. Пізніше ці події дозволили мені повністю відновитися ... Навіть тепер, після стількох років, мене супроводжує переконання що я змогла тоді пережити ці дні завдяки тому що відчувала Божу любов, навіть не любов батьків якої мені зовсім не бракувало, а власне Божої. Навіть тоді коли не була в стані відчувати Бог нагадав мені про Себе і дав відчутти. З цього моменту подій на річці я виховую в собі згоду на то якою я є в Його очах. Я приймаю істину, не тільки небажану, але перш за все правду про Любов. І я знаю, як знайти радість, любити і бути коханим.

Підсумок:

Християни занурюються в Божу любов. Завдяки цьому рани загоюються.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 11 – Ісус прибитий до хреста

Уяви собі, що ти лежиш як колоди. Ти паралізований. Ти хотів би встати і щось зробити, але не можеш. І що ти можеш зробити? Це неймовірна медитація: уявляти собі сенс життя ,коли вже нічого не можна зробити. Зрештою залишається вільна воля і серце. Можна любити. Можливо саме зараз, Ісус, прибий до хреста, любить ще більше...

Розповідь Томка

Мій батько нічого не навчив мене в моєму житті. Ніколи мене не підтримував. Навпаки: обтинав мої крила браком довіри і презирством. Мені бракувало чоловічих навичок і впевненості що я справжній чоловік. Мені це набридло. Я зіткнувся з вибором: вічне розчарування через власну слабкість і почуття гніву до батька чи позбутись власної слабкості раз і назавжди. Я обрав друге. Незважаючи на відсутність навичок, досвіду та знань, я вирішив самостійно проводити комплексний ремонт у ванній кімнаті. Я здобув навички, досвід і знання, досягнув мети. Під час реконструкції, коли зросла моя впевненість у власних силах, я виявив, що розчарування і гнів до мого батька зменшувався. У той же час, ставлення батька до мене різко змінилося - він був здивований моєю винахідливістю і вміннями. Він побачив в мені справжнього чоловіка, і почав мене поважати.

Підсумок :

Християни не звинувачують інших, але беруть на себе відповідальність за своє життя.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 12 - Ісус помирає на хресті

Смерть це нормально. Ми усі помremo. Хоча ми усі боїмося вмирати, але знаємо що це нас неомине. Тому варто вмирати, щоб звикнути до смерті. Варто відмовитися від старого життя, щоб знайти нове. Ісус не помер на хресті. Ісус, помираючи, воскрес.

Розповідь Давида :

Шість років тому мої батьки вирішили розлучитися. Після тридцяти років життя?! Для мене зрілої людини це був шок, я не міг повірити в це, не міг цього прийняти. Сварився з татом, звинувачував його і в результаті ми перестали з ним спілкуватись. Боротьба з розлученням батьків, взаємні звинувачення, образи в мою сторону, все більше брехні в

мою адресу про те що я виродок і мій тато відрікся мене, сказав що я не його син Що таке? Зрештою, ми були сім'єю, яка жила так близько до Бога. Точно? Традиційна, католицька сім'я. Два року тому, після моєї першої ЕХД я відчув відповідальність за цю ситуацію. Зрозумів, що повинен боротися за батька. Я молився і вступив до чоловічої спільноти, я боровся за кожне крок, так само як Ісус боровся, несучи хрест на Голгофу. Саме Він вчинив так, що в один момент, все що було, вже не мало жодного значення. Прощення. Так. Аби пробачити батькові, мені потрібно було аби батько пробачив мене. На колінах перед ним, плачучи, як маленька дитина, я благав його пробачення. Позбавлений всього я відчував як вмираю. Моє життя змінилося. Я зрозумів, що таке реальне життя - життя з Ісусом. Я зрозумів, якою була його смерть на хресті та подолання смерті. Я змінився. Я зрозумів, що для того, щоб щось змінилося, ти повинен померти. Церква 21-го століття - це зміна, яка настане лише тоді, коли ми помremo. Як лідер ЕХД, я допомагаю іншим знайти шлях до Ісуса і до нового себе. Як лідер чоловічої спільноти, разом з іншими хлопцями, я працюю над тим, щоб бути справжньою людиною. Свідомо з Ісусом, я знову стаю своїм чоловіком, батьком і ... сином. Ісусе, дозвольте мені відчути відповідальність за те, щоб інша людина справді жила!

Давид, чоловік, батько, син!

Підсумок:

Християни вмирають, щоб знайти нове життя.

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 13 – Ісуса знімають з хреста

Безвладне тіло, сповнене надії. Ті котрі люблять, все ще люблять і тримають тіло Ісуса в своїх руках. Як велика любов може бути, коли надія народжується від відчаю.

Розповідь Зосі

Славко у 20 років помер від раку, а точніше від запалення легень. Сьогодні, коли я згадую той час, мене найбільше вражає те, що він був веселий до кінця і весь час думати про інших, а не про себе. Коли сили вже його покидали і він відчував що незабаром помре, він надіслав мене СМС котре було сповнене любов'ю і турботою про людей котрі залишають тут: «Не плач ,що все закінчилось, радій що це з тобою трапилось». Він міг відчувати злість, гіркоту, печаль ... Мав багато планів, мрій які так і не збулися. Проте, без страху, що він дивився в майбутнє і піклуватися про свої відносини з людьми. Його близькі були більш важливі для нього, ніж біль і страх. Він прожив лише 20 років, свого красивого життя, і так само помер. Через кілька років, його життя приклад який він залишив, став каталізатором змін у моєму житті.

Підсумок:

Християни можуть жити прекрасно навіть тоді, коли вони помирають

Ісусе, помилуй нас.

Стояння 14 – Тіло Ісуса кладуть у гріб

Гріб Ісуса – дивне місце. Святе Писання каже, що Ісус встав гробу, що Бог воскресив Його з мертвих. То Він сам піднявся, чи батько Його воскресив? А може це дві сили разом? Як дві частини магніту... Ісус любить Батька і прагне до Нього. А Батько любить Сина і хоче бути разом з Ним. І так силою взаємного тяжіння вони здійснили ВОСКРЕСІННЯ.

Розповідь Касі

Найважливішим для нас був шлюб – не квіти, машина, подарунки чи їжа. Ми проконтролювали аби кожна найменша дрібниця була допрацьована. Була церемонія шлюбу, процесія з дарами, молитва вірних, спів, прослава після Причастя. А це все приготували для нас друзі з якими ми познайомились в Церкві. Всі ці маленькі жести змусили нас відчувати себе як вдома. Наші серця того дня вони наповнилися красою, миром і радістю. Добре мати друзів у Церкві котрим залежить на тих самих моральних цінностях. Такий красивий шлюб був плодом стратегії, котру я прийняв належачи до спільноти. Я не хотіла знову тихо сидіти в кутку, поки хтось не помітить мої таланти. Я знала свої можливості і відразу ж захотіла поділитися, тому на початку я взяла на себе керівництво молитовною групою і схолею яка співала на недільних месгах. Я не довго чекав плодів моєї участі. Так я знайшла простір для навчання та розвитку та можливість аби надихати інших. Ця сміливість в діях і заангажованість я перенесла на інші сфери мого життя, позитивні плоди чого я збираю досі. Провадячи активне життя в спільноті церкви, я перенесла на наш шлюб все чого навчилася. Молитву спільноти я замінила подружньою молитвою, дискусії на різні теми - на подружній діалог, відповідальність за групу – на відповідальність за родину. Без розвитку в спільноті і заангажованості в її розвитку, я б не знала як влаштувати своє особисте життя. Чим більше я давала іншим, тим більше здобувала для себе. Це проста математика.

Підсумок:

Християни створюють спільноту ...

Ісусе, помилуй нас .

Стояння 15- Воскресіння

Християнам пощастило жити з Богом. Завдяки цьому вони мають більше сили і мудрості. Завдяки цьому в їхньому житті можливі чудеса. Завдяки цьому вони стають настільки щасливими, що інші хочуть бути з ними. На цьому стоянні моліться, щоб у вашому житті відбулися чудеса.

Розповідь Маріуша

Наш шлюб був у 2006 році. Ми не одразу думали про дітей. У нас було цікаве життя, було багато друзів. Навколо нас народжувалось більше і більше дітей, і ми чули все більше і більше питань, коли прийде і наш час. Почалася досить спокійно: перші дослідження і пропозиції лікування, пізніше все більше досліджень, сильні гормональні препарати і щомісячні очікування ролеркостера і розчарування. З часом з'явилися морально сумнівні медичні процедури екстракорпорального запліднення. Дві втрати маленького Ангела. Осінь. Моральне падіння, втрата відносин, втрата надії, розчарування, гнів, безсилля. Залишилася віра і любов. Любов дозволила вижити в шлюбі. Віра привела до більшої відкритості на людей, яких Господь поставив на наш шлях. І знову з'явилась надія. Виявилось, що є лікарі, які можуть лікувати і зберігати принципи християнської віри. З'явився спокій і відчуття повноти в Ісусі. Це був досвід Божої присутності в Євхаристійному чуді. Через дев'ять місяців, 13 травня 2014 року, в річницю явищ Фатіми народився Матеуш. У 2018 році до нас приєднався Лукаш.

Підсумок:

Християни - це люди чудес. Настав час для молитви за чудо. Моліться, щоб ви стали чудовими.

Ісусе, помилуй нас.